

Sygn. akt II CNP 46/09

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

Prezes SN Tadeusz Ereciński

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 3 lipca 2009r.,

skargi T. C.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

postanowienia Sądu Rejonowego w M.

z dnia 20 grudnia 2007r.,

wydanego w sprawie z wniosku K. C.

przy uczestnictwie T. C.

o umieszczenie w szpitalu psychiatrycznym bez zgody uczestnika,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia T. C. wnosił o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Rejonowego w M. z dnia 20 grudnia 2007 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Przepis ten dotyczy również postępowania wszczętego skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sporządzona została osobiście przez skarżącego, który nie wykazał, że należy do osób wymienionych w art. 87¹ § 2 k.p.c.

Na marginesie trzeba zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a zaskarżono postanowienie Sądu pierwszej instancji, w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego lekarza psychiatry, które nie kończy postępowania w sprawie.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).